

ความสวยบนส้นสูง : อัตลักษณ์ของผู้หญิงแห่งสมัย

The Beauty on High-heeled Shoes: The Identity of Women in Trend

*ชิตาภา สุขพลำ
Chitapha Sookplam

บทคัดย่อ

การบริโภครองเท้าส้นสูงของผู้หญิงมี 3 ระดับคือ 1. บริโภคเพราะความชื่นชอบในระดับปกติทั่วไป 2. บริโภคด้วยความชื่นชอบอย่างมาก 3. บริโภคด้วยความคลั่งไคล้ไหลหลง โดยต้องการที่จะสื่อสารอัตลักษณ์ในการสวมใส่ออกมาในลักษณะต่างๆ คือ ใส่ส้นสูงเพื่อเพิ่มความสูง เพื่อความสง่างามเสริมบุคลิกภาพและความมั่นใจ เพื่อความทันสมัยหรือนาสมัย เพื่อความเซ็กซี่ แฟงเสน่ห์แห่งความเข้าชวน เพื่อความเป็นมืออาชีพหรือสาวทำงาน เพื่อความเป็นหญิงที่แตกต่างจากชาย และเพื่อจำแนกชนชั้นทางสังคม โดยมีองค์ประกอบในเรื่องเรื่องเวลาและพื้นที่หรือกาลเทศะ เรื่องของชนชั้น รายได้หรือสถานะทางเศรษฐกิจ เรื่องของบทบาทหน้าที่ วัยของผู้สวมใส่ เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการแต่งกาย ลักษณะส่วนบุคคล และบริบทอื่นๆ ของวาทกรรมความงาม เป็นองค์ประกอบในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของผู้หญิงที่ใส่ส้นสูง

Abstracts

There are three levels of cause of consuming of women who are dressed in high-heeled shoes including: an actually favorite, a highly favorite, and a fascinated favorite. All causes, however, are to communicate many types of objectives of wearing identity that consisted of (1) for adding the height, (2) for adding personality's magnificence and self-confidence, (3) for being modernity and fashionableness, (4) for being completely sexy with high attractiveness and personal magnetism, (5) for being professionals and working women, (6) for being women are different to men, (7) for being stratified social classes. These factors are in contexts of spaces and times, social class, income or economic status of women who are dressed in high-heeled shoes. In addition, roles, functions, ages, objectives, personal characteristics, and beauty's discourses are also factors. Finally, their identity has been constructed from these factors.

คำสำคัญ : อัตลักษณ์, ส้นสูง, ผู้หญิง, ความสวย

Keywords : Identity, High-heeled, Women, Beauty

ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

ในสังคมที่มีชายเป็นใหญ่ ได้มีการกำหนดบทบาทระหว่างหญิงชายไว้ชัดเจน เป็นชายต้องทำอะไร เป็นหญิงต้องสนใจอะไร และสิ่งที่ผู้หญิงได้รับการกำหนดบทบาทและตอกย้ำบทบาทมาโดยตลอดตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ก็คือ การเป็นแม่ การเป็นเมีย การเป็นผู้ช่วยวนและสนองกามารมณ์แก่เพศชาย ดังนั้นพื้นที่ที่ผู้หญิงควรให้ความสนใจก็คืองานบ้าน งานครัว การเลี้ยงลูก และการดูแลตัวเองให้ดูดี เพื่อให้เจริญหูเจริญตาและเจริญใจแก่ผู้เป็นสามีที่มีบทบาทหน้าที่นอกบ้าน บทบาทเช่นนี้จะถูกถ่ายทอดปลูกฝังแก่สมาชิกใหม่ของครอบครัวและสังคมอย่างต่อเนื่อง

ที่กล่าวว่า ผู้หญิงกับความงามนั้นเป็นของคู่กัน ก็เป็นวาทกรรมที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในสังคมทุกสังคม อันเนื่องแต่บทบาทที่ได้รับนั่นเอง แต่เดิมหญิงในแต่ละสังคมอาจมีวาทกรรมอธิบายความงามแตกต่างกันออกไป แต่เมื่อโลกเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ วาทกรรมได้ประกอบสร้างภาพความงามที่เป็นสากลขึ้น โดยมีสื่อรูปแบบต่าง ๆ เป็นกระบอกเสียงหลักช่วยแพร่กระจายวาทกรรมเหล่านี้ออกไป มีการจัดประกวดความงามระดับสากล เช่นการประกวดนางสาวจักรวาล หรือการประกวดนางงามโลก เป็นต้น กระแสความงามแบบสากลจึงถูกบอกเล่าแพร่กระจายไปทั่วทุกมุมโลก และผลิตซ้ำตอกย้ำ

จนเป็นกติกาความงามแบบสากลที่ยอมรับกันโดยทั่วไป

แฟชั่นในการแต่งกายมีส่วนประกอบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ซึ่งผู้หญิงที่รักสวยรักงามจะต้องให้ความสนใจในทุกส่วน ไม่เว้นแม้กระทั่งรองเท้า รองเท้าส้นสูงจึงกลายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งในการแต่งกายของผู้หญิง

ผู้หญิงทั่วโลกให้ความสำคัญกับรองเท้าอย่างมาก มีรองเท้าส้นสูงหลากหลายรูปแบบ และหลากหลายระดับความสูงผลิตขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการ ทำให้เกิดธุรกิจการผลิต การจำหน่าย และการบริโภครองเท้าส้นสูงขนานใหญ่แพร่ไปทั่วทุกมุมโลก ผู้หญิงที่ใส่ใจในแฟชั่นและการแต่งกายมีการเลือกสรรรองเท้าที่หลากหลาย เพื่อสวมใส่ในโอกาสต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไป

หลายครั้งหลายโอกาสที่ผู้หญิงต้องเจ็บปวดทรมาน จากผลของการสวมใส่รองเท้าส้นสูง อาจมีการบ่นบ้าง แต่พวกเขาก็ไม่เคยคิดจะเลิกใส่

รองเท้า แม้เป็นอุปกรณ์ประกอบการแต่งกายชิ้นเล็ก ๆ แต่ก็สามารถบ่งบอกถึง ฐานะรสนิยม และสถานภาพของผู้สวมใส่ได้เป็นอย่างดี และที่สำคัญ รองเท้า ถึงจะถูกสวมใส่ในจุดที่ต่ำที่สุดของร่างกาย แต่ก็สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ของผู้สวมใส่ได้

ปัญหานำการศึกษา

ผู้หญิงที่อดทนทรمانร่างกายของตนเองโดยการสวมใส่รองเท้าส้นสูงนั้น ต้องการสร้างอัตลักษณ์ของตนเองอย่างไร เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

เพื่อทราบถึงอัตลักษณ์ และการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของผู้หญิงจากการสวมใส่รองเท้าส้นสูง

วิธีการในการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้หญิงที่สวมใส่รองเท้าส้นสูง และศึกษาจากข้อมูลที่ปรากฏทางอินเทอร์เน็ตในเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับรองเท้าส้นสูง และกระทู้ต่างๆ ที่มีผู้เข้ามาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสวมใส่รองเท้าส้นสูงของผู้หญิง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือผู้หญิงที่นิยมสวมใส่รองเท้าส้นสูงทั่วไป

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

ก. - ผู้หญิงที่นิยมส้นสูง จากการสัมภาษณ์

15 คน

- ผู้หญิงที่นิยมส้นสูง ที่แสดงความเห็นทางอินเทอร์เน็ต

ข. กลุ่มผู้สังเกตการณ์ ได้แก่

- ทักสนะจากผู้ชายที่ให้สัมภาษณ์ 3 คน

และจากที่แสดงทักสนะไว้ในอินเทอร์เน็ต

- ผู้หญิงที่ไม่ใส่ส้นสูง จากการสัมภาษณ์

3 คน และจากทักสนะที่แสดงไว้ในทางอินเทอร์เน็ต

- จากแพทย์ 1 คน และข้อมูลทางการแพทย์

เกี่ยวกับส้นสูงในอินเทอร์เน็ต

สรุปแหล่งที่มาของข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้		
แหล่งข้อมูล	การสัมภาษณ์(จำนวน)	อินเทอร์เน็ต
ผู้หญิงผู้นิยมส้นสูง	15	✓
ผู้หญิงที่ไม่ใส่ส้นสูง	3	✓
ผู้ชาย	3	✓
ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ/แพทย์	1	✓

เครื่องมือในการศึกษาและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลเพื่อการศึกษาในในครั้งนี้มาจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท คือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นข้อมูลหลักในการอธิบายผลการศึกษา

2. ข้อมูลจากเว็บไซต์ ที่พูดถึงรองเท้าส้นสูงในแง่มุมต่าง ๆ อาทิ ความรู้เกี่ยวกับรองเท้าส้นสูง โทษของรองเท้าส้นสูง ข้อดีของรองเท้าส้นสูง และความคิดเห็นของสตรีเกี่ยวกับรองเท้าส้นสูง(ซึ่งอาศัยเป็นข้อมูลประกอบการอธิบายให้สมบูรณ์มากขึ้น) ใช้การวิเคราะห์เนื้อหาตามทีพบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้รับทั้งจากการสัมภาษณ์และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต จะถูกนำมาจัดประเภทและจัดหมวดหมู่เพื่ออธิบายตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่

โครงสร้างทางสังคม ซึ่งได้แก่ อายุ อายุงาน หน้าที่การงานหรือสถานภาพ รายได้ และการศึกษา

พฤติกรรมการบริโภครองเท้าส้นสูง เช่น จำนวนรองเท้า ระยะเริ่มใส่ส้นสูง ราคารองเท้า รูปแบบรองเท้า การซื้อรองเท้าแต่ละปี

อัตลักษณ์หรือความหมาย จากการสวมใส่รองเท้าส้นสูง ที่ผู้ให้สัมภาษณ์และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตระบุนึกคิดเห็นของตนในลักษณะต่าง ๆ เมื่อคนสวมใส่รองเท้าส้นสูงในแต่ละแบบหรือแต่ละโอกาส

ผลการศึกษา

ก. ลักษณะทั่วไปของผู้หญิงที่ใส่ส้นสูงจากการศึกษา

ผู้หญิงใส่ส้นสูงที่ให้สัมภาษณ์ มีจำนวนทั้งหมด 15 คน มีอายุสูงสุดคือ 48 ปี ต่ำสุด 20 ปี เป็นคนที่ทำงานแล้ว 11 คนและเป็นนิสิต 4 คน คนที่ทำงานแล้วมีรายได้ต่อเดือนสูงสุด 85000 บาท ต่ำสุดคือ 8500 บาท ผู้ตอบมีระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาโท จำนวน 8 คน ระดับปริญญาตรี 3 คน และกำลังศึกษาระดับปริญญาตรี 4 คน ผู้ที่ทำงานแล้วมีอายุงานตั้งแต่ 1 ปี ถึง 25 ปี

ข. การบริโภครองเท้าส้นสูงของผู้หญิง

สำหรับข้อมูลการบริโภคส้นสูงของผู้ให้สัมภาษณ์ โดยภาพรวมมีลักษณะดังนี้ คือ ผู้ที่มีรองเท้าส้นสูงจำนวนมากที่สุดระบุว่าตนมีส้นสูงจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน ต่ำสุดคือ 3 คู่ บางคนเริ่มต้นใส่ส้นสูงตั้งแต่ ม.2 แต่ส่วนใหญ่เริ่มเมื่อเรียนมหาวิทยาลัย และบางคนเริ่มใส่ตอนเริ่มทำงานหลังเรียนจบมหาวิทยาลัย ราคาส้นสูงมีตั้งแต่ 80 บาทขึ้นไปจนถึง 4000 บาท ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่บอกว่าซื้อส้นสูงตามโอกาส หรือ

แล้วแต่ว่าคนเจอคู่ที่ชอบหรือไม่ โดยส่วนใหญ่บอกว่าถ้าเจอคู่ที่ชอบแล้วก็จะซื้อเลย ดังข้อมูลจากคำบอกเล่าต่อไปนี้

“ของเรา มีรองเท้าส้นสูง มากมาย นับไม่ถ้วน รองเท้าส้นสูงมันมีให้เลือกหลายแบบ หลายสไตล์ หลายสี ถูกใจเมื่อไหร่ก็ซื้อ..ซื้อเยอะ ไม่อยากคำนวณเป็นราคา เคี้ยวเครียด เยอะจนแฟนบอกว่าจะสร้างบ้านให้เก็บรองเท้า ไม่ก็กินรองเท้าแทนข้าวไปเลย แต่ก็ยังไม่สำนึกนะ ก็รองเท้ากับผู้หญิงเป็นของคู่กันนี่นา..ขอบอกว่ามีหลายแบบ หลายสี ความสูงก็ต่างกันไป ขึ้นอยู่กับเสื้อผ้ามากกว่า มีรองเท้าให้เลือกใส่ให้เข้ากับทุกชุด”

“ของเราน่าจะมากกว่า 50 คู่นะ ไม่มีการตั้งงบเอาไว้หรอก ถ้าเจอสวยก็ซื้อเลย”

จากข้อมูลพบว่า การบริโภครองเท้าส้นสูงของผู้หญิงนั้น มีหลายระดับ คือ

1. บริโภคเพราะความชื่นชอบในระดับปกติธรรมดาหรือบริโภคตามหน้าที่ คือจำนวนรองเท้าอาจจะไม่มีมาก แต่ก็หลายแบบให้เลือกใช้ตามโอกาส หรือตามลักษณะและรูปแบบของชุดหรือเสื้อผ้าที่สวมใส่ ส้นสูงจึงทำหน้าที่แสดงความรู้ในกาลเทศะของผู้สวมใส่ กลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่ใช้รองเท้าย่างรอบคอบและรู้คุณค่า ซึ่งรองเท้าทุกคู่จะมีโอกาสถูกใช้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม อีกกลุ่มหนึ่งก็คือกลุ่มที่ยังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง ซึ่งยังไม่มีอำนาจในการซื้อมากนัก ทำให้ต้องใช้เท้าที่จำเป็น หากมีรายได้เป็น

ของตนเองก็อาจแสดงออกในการบริโภคเป็นลักษณะอื่น

2. บริโภคด้วยความชื่นชอบอย่างมาก คือกลุ่มที่มีรองเท้าตั้งแต่ 20 คู่ขึ้นไปถึง 50 คู่ ซึ่งจำนวนรองเท้าที่มีนั้นย่อมมากกว่าโอกาสแห่งการสวมใส่ นั่นหมายความว่า ในโอกาสหรือกาลเทศะลักษณะหนึ่ง ๆ จะมีรองเท้าให้เลือกใส่หลายคู่ แน่นอนว่ารองเท้าได้ทำหน้าที่แสดงออกถึงกาลเทศะแห่งการสวมใส่ แต่การสวมใส่แต่ละครั้งจะถูกให้ความหมายที่ลึกซึ้งมากขึ้น เพราะผู้ใส่จะพิถีพิถันในการเลือกเพื่อสวมใส่ส้นสูงแต่ละคู่มากกว่า ดังนั้นจึงทำให้มีรองเท้าบางคู่ถูกหยิบมาสวมใส่บ่อยกว่าบางคู่ ในขณะที่บางคู่อาจมีโอกาสดำเนินการใช้เจ้าของเพียงครั้งเดียว หรือจะถูกใช้ก็ต่อเมื่อมีงานที่สำคัญมากๆ เท่านั้น

3. กลุ่มที่บริโภคด้วยความคลั่งไคล้ไหลหลง คือกลุ่มที่มีส้นสูงมากกว่า 50 คู่ขึ้นไป จนถึงนับไม่ถ้วน กลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่มีความชื่นชอบต่อรองเท้าเป็นพิเศษ ถ้าพบรองเท้าที่ถูกใจเป็นต้องซื้อมาเก็บไว้ กลายเป็นของสะสมที่มีค่าในคลังรองเท้าที่มีอยู่ อาจมีบางคู่ที่ไม่เคยถูกนำมาใช้เลย เพราะอาจจะซื้อมาเนื่องจากสวยถูกใจมาก แต่หาโอกาสที่เหมาะสมกับความสวยของมันเพื่อจะพามันออกไปงานไม่ได้ หรือสวยแต่ไม่ได้เหมาะกับตนเองก็มีเอาไว้ให้ตนเองได้ชื่นชม หรือบางทีก็มีจำนวนมากจนจำไม่ได้ว่าคู่ไหนใช้ไปแล้วหรือยังไม่ได้ใช้บ้าง กลุ่มนี้มักเป็นกลุ่มที่มีกำลังซื้อสูงหรือไม่เช่นนั้นก็อาจใช้เงินในอนาคตมาซื้อก่อน

แล้วค่อยผ่อนบัตรเครดิตใช้ไปตามหลัง โดยทั่วไปของกลุ่มนี้ถ้าเจอที่สวยถูกใจแล้วมักตัดสินใจซื้อทันที

ก. การสื่อสารอัตลักษณ์ของผู้หญิงที่สวมใส่รองเท้าส้นสูง

การที่ผู้หญิงสวมใส่รองเท้าส้นสูง ได้สื่อสารอัตลักษณ์และความหมายด้านต่าง ๆ ออกมาดังต่อไปนี้

1. ใส่ส้นสูง : เพื่อเพิ่มความสูง

ความสูงหรือเตี้ยไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิต แต่เพราะวาทกรรมความงามของผู้หญิงในยุคปัจจุบันที่ตอกย้ำว่าผู้หญิงที่สวยงามนั้นจะต้องมีลักษณะผอม สูงระหง เพราะภาพจากเวทีการประกวดความสวยเวทีต่างๆ ผู้เข้าประกวดมักจะมี ความสูง ไม่น้อยกว่า 165 เซนติเมตร ซึ่งก็ถือว่าเป็นเกณฑ์ที่สูงกว่าหญิงไทยโดยทั่วไปอยู่แล้ว ยิ่งถ้าหากเป็นนางแบบซึ่งเป็นตัวแทนของแฟชั่นและความงามแล้วก็ยิ่งต้องมีความสูงมากยิ่งขึ้น ทำให้หญิงไทยที่มีความสูงไม่มาก ต้องแสวงหาเครื่องมือมาช่วยเพิ่มความสูงให้ตนเอง โดยการหารองเท้าส้นสูงมาสวมใส่นั้นเอง

“เรามั่นคนตัวไม่สูงก็ต้องใส่ส้นสูงเพื่อจะได้ดูสูงขึ้น ยังเป็นคนตัวใหญ่ก็ยังดูเตี้ย ใส่ส้นสูงแล้วก็ทำให้เรารู้สึกดีขึ้น ก็ช่วยให้เรามั่นใจมากขึ้น”

“ก็อยากดูสูงขึ้น เวลาใส่แล้วรู้สึกว่าคุณดี หุ่นดีขึ้น มั่นใจมากขึ้น”

“ชอบใส่ ประมาณ 5-6 นิ้ว จริงแล้วชอบใส่สูงๆ นะ เพราะรู้สึกว่าคุณเสริมบุคลิก แต่ต้องเลือกแบบที่เดินสะดวกหน่อย ใส่แล้วรู้สึกว่าคุณเองไม่โหด”

2. ใส่ส้นสูง : เพื่อความสง่างาม เสริมบุคลิกภาพ และความมั่นใจ

สืบเนื่องมาจากความสูง การที่ร่างกายสูง ผู้หญิงจะรู้สึกว่าทำให้ตนเองดูสง่างาม ซึ่งจะทำให้มีความมั่นใจมากขึ้น ความสง่างามทำให้ดูเป็นที่น่าเชื่อถือ หรือทำให้ดึงดูดสายตา และน่าชื่นชมมากขึ้น ดังนั้นในการแต่งกายไม่ว่าจะชุดทำงานหรือออกงาน ชุดที่หรูหรา ใบหน้าที่บริบูรณ์

ทรงผมที่ประณีตต้องมีรองเท้าที่หรูเริ่ด เข้าชุดกับกระเป๋าก็จะทำให้ผู้หญิงดูเลิศจนสง่างามเป็นที่นิยมชมชื่น ในความงามตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า บอกความเป็นผู้มีรสนิยมในการแต่งกาย ความความรู้

ในการแต่งกายได้ ซึ่งจะช่วยสร้างความมั่นใจในการปรากฏกายต่อหน้าธารกำนัลของผู้หญิงที่สวมใส่

“เวลาใส่แล้วมันก็ทำให้ผู้หญิงอย่างเราดูสวยสง่า มั่นใจสุดๆ”

“เรารู้ว่ามันทำให้เรารู้สึกดีขึ้น รู้สึกมั่นใจขึ้นเยอะ”

“สาวสวยแบบเราๆ พอใส่สั้นสูงปั๊บ! ..เป็นผู้หญิงสูงสง่า..ให้คุณเดินสวยสง่าขึ้น ดูม่งม่น้อยลง และรู้สึกมั่นใจกว่าเดิม”

แต่อย่างไรก็ตามความสง่างามนั้นต้องมาจากท่วงท่าลีลาที่ได้รับการฝึกฝนอย่างดี หากใส่สั้นสูงแล้วเดินกระชองกระแ่งหรือขาเบะจะกลายเป็นความน่าเกลียดและน่าสมเพชทันที

“ผมว่าผู้หญิงใส่สั้นสูงก็ดูสง่าดี แต่เคยเห็นผู้หญิงใส่สั้นสูงแล้วเดินขาเบะ ดูน่าเกลียดมาก”

3. ใส่สั้นสูง : เพื่อความทันสมัยหรือนำสมัย

รองเท้าบอกความทันสมัยของผู้สวมใส่แบบใดที่กำลังเป็นกำลังมาแรง แบบใดที่คาราเกาหลี่ หรือคาราฮอลลิวู้ดกำลังนิยมอยู่ โดยเฉพาะในหมู่วัยรุ่น ที่มักตามกระแสแฟชั่น มักจะนิยมรองเท้าที่มีความทันสมัย ทั้งในแง่ของรูปแบบและสีสัน ดังเช่นรองเท้าสั้นสูงแบบไร้ส้นกำลังได้รับความนิยมอย่างมากในหมู่แฟชั่นนิสต้าหรือผู้หญิงที่นิยมแฟชั่นนำสมัย ซึ่งผู้หญิงที่นำสมัยกล่าวว่าหากได้ชื่อว่าเป็นผู้นำแฟชั่นในกลุ่มย่อมเป็นที่กล่าวขานถึง และสร้างความมั่นใจในความโดดเด่นแก่ผู้สวมใส่

“ใส่แบบที่วัยรุ่นหน่อย ต้องอินเทรนด์ เช่นหัวแหลม ส้นเล็กๆ แต่ก็แล้วแต่โอกาส”

“ก็ต้องเดินหน่อยละ แบบเทรนต์เกาหลี่อะไรจ้ะ มันถึงจะมั่นใจ ดูเร่ดี”

4. สั้นสูง : เพื่อความเซ็กซี่ แฟงเสน่ห์แห่งความเย้ายวน

รองเท้าสั้นสูงแบบลำลองหรือสำหรับงานกลางคืนที่มีส่วนเปลือยเพื่อโชว์รูปร่างเท้า หรือมีวัสดุใสเห็นรูปร่างเท้า มีลวดลายประดับทำให้ผู้สวมใส่รู้สึกว่าคุณเซ็กซี่ ที่เท้า โดยเฉพาะคนที่รูปร่างเท้าสวย ผิวขาว หลังเท้าอูม จะมีความรู้สึกว่าคุณดูสวยแล้วเท้าดูสวยมากขึ้น ก็อยากจะดึงดูดสายตาให้มามองที่เท้าของคุณด้วย โดยการสวมใส่รองเท้าที่อาจจะมีสีสันสะดุดตา และรูปแบบที่สวยงาม แปลกหรือเก๋ โดยเฉพาะแบบที่มีโอกาสได้โชว์เท้าของตนเองด้วย บางคนบอกว่าตนเองมีเท้าสวยและรู้สึกภูมิใจมากกว่าใบหน้าก็มี ดังนั้นการใส่สั้นสูงที่ช่วยเพิ่มความดูดีแก่เท้าจึงเป็นสิ่งที่พวกเขาให้ความสำคัญ แต่ทั้งนี้ก็ต้องยกเว้นสาวๆ ที่บอกว่าเท้าตนเองไม่สวย ก็ไม่อยากจะโชว์ แต่อยากใส่รองเท้าที่มีรูปแบบช่วยพรางให้เท้าดูดีขึ้น หรือช่วยปกปิดส่วนบกพร่องของตนเองเอาไว้

“เวลาใส่ชุดทำงานแล้วใส่สั้นสูงจะดูดีกว่าใส่สั้นเดี่ย โดยเฉพาะชุดที่เป็นกระโปรง และที่สำคัญการที่เราไม่มองที่เรียวงามอยู่แล้วจะดูดีมาก ..อาจจะพอชดเชยกับใบหน้าได้บ้าง ”

“ที่ชอบใส่ก็เป็นรองเท้าสั้นสูงสีแดง ส้นเปิด ที่ใช้ไปเรียนเป็นประจำ คู่นี้มันให้ความรู้สึกว่าคุณสวย ไม่เมื่อย ทำให้เท้าดูขาวขึ้น เซ็กซี่เล็กๆ”

“คนที่มีเท้าเรียว อวบ นูนได้รูป เวลาที่จะเลือกซื้อรองเท้าจะค่อนข้างได้เปรียบ เพราะเป็นรูปเท้าที่ได้สัดส่วนสามารถรองเท้าใส่ง่าย และใส่แบบไหนก็ดูสวย”

5. สันสูง : เพื่อความเป็นมืออาชีพหรือสาวทำงาน(Working Woman)

รองเท้าบอกความเป็นงานเป็นการและความเหมาะสมกับกาลเทศะ ผู้หญิงจะมั่นใจหากตนได้แต่งกายอย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อสะท้อนความเป็นมืออาชีพของตน ผ่านเครื่องแต่งกาย ซึ่งรวมถึงรองเท้าของเธอด้วย เพราะดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่ารองเท้าต้องเข้ากันกับชุดที่สวมใส่ ถ้าเป็นชุดทำงาน รองเท้าก็ต้องสอดคล้องกัน

“เราทำงานแบบนี้ และอยู่ในตำแหน่งแบบนี้ (หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์) ก็ต้องการทั้งความดูดี และความน่าเชื่อถือ รองเท้าก็เป็นส่วนประกอบที่ทำให้เรานอกจากดูสวยแล้วก็ต้องดูระมัดระวัง พร้อมจะทำงาน ด้วยความมาดมั่นชุดที่ดูดี รองเท้าที่เข้ากันจะทำให้คนเห็นเราเกิดความประทับใจในบุคลิกภาพ เชื่อมั่นในตัวเรา ซึ่งจะส่งผลมาถึงงานของเราด้วย จะทำให้ได้รับความร่วมมือดีขึ้น”

“เป็นผู้หญิงนอกจากต้องเก่งแล้วก็ต้องสวยด้วย ชุดที่ใส่และรองเท้าจะสะท้อนบุคลิกความมาดมั่นของสาวทำงานให้ชัดขึ้น เก่งแต่ไม่สวยคนก็มักจะไม่นับถือ”

“ใส่รองเท้าต้องดูกาลเทศะ เช่นในงานประชุมหรืองานที่เป็นทางการ รองเท้าไม่ควรจะ

มีรูปแบบเชิ้กซ์สุดๆ หรือสีฉูดฉาดจนคนต้องมองรองเท้าก่อนดูหน้า.. หรือแบบเปลือยเท้า แต่ควรจะเป็นแบบหุ้มส้นเรียบร้อย เพื่อบอกความเป็นมืออาชีพได้”

6. สันสูง : เพื่อความเป็นหญิงที่แตกต่างจากชาย

เป็นหญิงก็ต้องทำตัวให้เป็นหญิง ซึ่งต้องแตกต่างจากชาย รองเท้าเป็นตัวบ่งชี้อีกหนึ่งตัวที่แยกแยะระหว่างหญิงและชายได้ โดยเฉพาะสันสูงคือบรรทัดบอกความเป็นหญิงที่ชัดเจนที่สุด เมื่อถอดรองเท้าไว้ที่ใดก็ตาม ผู้พบเห็นย่อมรู้ได้ว่าผู้สวมใส่เป็นเพศใด

“ตอนใส่สันสูงเดินกับแฟน หรือตอนมีเคท รู้สึกดี มั่นใจ รู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้หญิงดี... เหมือนอายุลดลงอีกเล็กน้อย เพราะถ้าแก่แล้วจะใส่ไม่ไหว..”

“เวลาใส่สันสูง ยิ่งถ้ามีหนุ่ม ๆ มอง จะรู้สึกว่าตัวเอง มีเสน่ห์ น่าสนใจ ความเป็นผู้หญิงสูง”

“ตั้งแต่เราเห็นคนอื่นใส่แล้วสวย ใส่แล้วดูดี เราเป็นผู้หญิงเราก็ต้องอยากดูดี อยากสวย เราก็เลยใส่บ้าง”

“เราเป็นผู้หญิงก็ต้องแต่งกายให้เรียบร้อยดูดี สันสูงก็เป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงดูดี มีสง่าราศีเพิ่มขึ้น รองเท้าสันสูงยังงี้ก็คงอยู่คู่กับผู้หญิงไปอีกนาน”

7. ใส่สั้นสูง : เพื่อจำแนกชนชั้นทางสังคม

การใส่สั้นสูงสามารถจำแนกชนชั้นหรือฐานะทางเศรษฐกิจของผู้สวมใส่ได้ เพราะสั้นสูงนั้นมีหลากหลายแบบ หลายยี่ห้อ หลายราคาให้หญิงสาวที่มีกำลังซื้อแตกต่างกันได้เลือกซื้อเพื่อสวมใส่แสดงอัตลักษณ์ของตนเกี่ยวกับความมีระดับ (Class) ว่าอยู่ในระดับไหนได้ เพราะรองเท้าบางยี่ห้อที่เรียกกันว่ารองเท้าแบรนด์เนมต่างๆ นั้น ราคาถึงหลักหมื่นหลักแสนคนที่มีรายได้น้อยคงไม่สามารถซื้อหามาใส่ได้ คนที่มีรายได้ปานกลางก็อาจหาซื้อแบรนด์ที่มีราคาลดหลั่นลงมา ในขณะที่คนรายได้น้อยแต่อยากสวยก็อาจจะหารองเท้ามือสองหรือรองเท้าราคาถูกๆ ย่อมเยาว์ที่ผลิตด้วยวัสดุเกรดคุณภาพพอใช้ได้มาใช้แทน เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าแม้สาว ๆ จะเหินอยู่บนสั้นสูงที่มีความสูงไม่แตกต่างกัน แต่มูลค่าทางสัญลักษณ์ที่ต้องแลกซื้อมานั้นมีราคาแตกต่างกัน ซึ่งบางครั้งก็เลยทำให้เกิดสินค้าเลียนแบบ เพื่อที่สาว ๆ รายได้น้อยจะได้คู่สวยไฮโซไฮว์ได้อย่างที่ต้องการ

“รองเท้าสั้นสูงสีน้ำตาลดำประดับคริสตัล ดูหรูมาก ๆ อะ ใส่เวลาไปงานที่ดูไฮโซหน่อย”.

“ชอบรองเท้าสั้นสูงมีสายรัดส้น สีขาว ดูคุณหนูมาก ๆ มีเพชร4เม็ด”

“รองเท้าที่ชอบใส่ เป็นแบบสีชมพูหวาน ผูกโบว์สวยด้านหลัง ความสูงประมาณ 4

นิ้ว ดีไซน์สวย ไฮโซ ดูดี ดึงดูดความสนใจจากคนรอบข้างได้ ถึงแม้ว่าจะต้องก้มลงไปมองก็เถอะ”

8. ใส่สั้นสูง : เพื่อความสวย ที่ต้องอดทน

การใส่สั้นสูงไม่ใช่ภาวะของการเดินการยืนที่เป็นปกติ จึงทำให้ผู้สวมใส่ต้องเกร็งข้อเท้าและน่องรวมทั้งคัดหลัง เพื่อทรงตัวให้สมดุล โดยเฉพาะรองเท้าที่มีสั้นสูงมากๆ ซึ่งจะทำให้ผู้สวมใส่ทรมานจากอาการปวดเมื่อย และบางครั้งก็ทรมานจากอาการบาดเจ็บเนื่องจากถูกรองเท้ากัด แต่ผู้หญิงทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า เมื่ออยากสวยก็ต้องอดทน เพราะสั้นสูงคือสัญลักษณ์ของความสวยที่เธอเลือกแล้ว

“โคตรรองเท้ากัดบ่อย ส้นเท้าด้านไปหมด ใส่คู่ใหม่เมื่อไหร่ โคนกัตุทุกคู่ รองเท้าแตะมันยังกัดเลย ประสาอะไรกับสั้นสูง..ว่าจะเลิกใส่มันซะ แต่ก็ทำใจทิ้งไม่ได้ ทนใส่ไปพอมันมันหน่อย เดี่ยวมันก็เลิกปวด เลิกกัด”

“รองเท้ากัดเป็นเรื่องธรรมดา โดยเฉพาะตอนวันรับปริญญา เดินมาก ต้องอดทนยืมผู้ตลอด”

9. สั้นสูง : ความสวยมาก่อน สุขภาพเอาไว้ทีหลัง

จากข้อมูลทางการแพทย์ระบุว่า การสวมใส่สั้นสูงเป็นอันตรายต่อสุขภาพ อย่างมาก บางสำนักกล่าวว่าอาจนำไปสู่ความวิปัสสนาทางจิตได้ ผู้หญิงส่วนใหญ่รู้ถึงอันตราย แต่รู้แบบผิวเผิน เพราะเลือกที่จะรู้ว่าใส่อย่างไรจึงจะสวยมีมากกว่า และหากจะเป็นอะไรภายหลังก็ไม่สำคัญที่สำคัญ

ตอนนี้ต้องสวยไว้ก่อน เรื่องของอนาคตเอาไว้ค่อยคิดทีหลัง

“ก็เคยทราบนะเกี่ยวกับโทษของการใส่ส้นสูง เยอะแยะ ทั้งสุขภาพหลัง ขา เท้า ฯลฯ แต่ถ้าไม่ใส่แล้วมันไม่มีความมั่นใจหะ ยังไงความสวยก็คงต้องมาก่อน”

“ทำไงได้ ยากสวย เพราะเวลาใส่แล้วมันทำให้เราดูสง่างาม และทำให้เรารู้สึกหลังตรง เวลาใส่มัน ถึงรู้ว่ามันอันตรายก็ ไม่เคยคิดจะเลิกใส่ คิดแต่ว่าอยากจะได้อีกเยอะ ๆ”

“ก็รู้นะว่ามีอันตราย แต่ตอนนี้ยังอยากสวยอยู่ เอาไว้อายุมากแล้วค่อยว่ากันอีกที”

ง. องค์ประกอบในการประกอบสร้างอัตลักษณ์

1. อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับเวลาและพื้นที่

การสวมใส่รองเท้าส้นสูงของผู้หญิงนั้น ไม่ใช่ว่าจะสวมใส่แบบเดียวในทุกที่หรือทุกสถานการณ์ แต่จะใส่แปรเปลี่ยนไปตามโอกาสและสถานที่ ที่เรียกกันว่า “กาลเทศะ” โดยที่เวลาและสถานที่ในการสวมใส่รองเท้าส้นสูงของผู้หญิงนั้นจำแนกได้คร่าวๆ ดังนี้ คือ

1) เวลาทำงาน ส่วนใหญ่จะเน้นการสวมใส่แบบที่ดูสง่างาม ดูมาดมั่นน่าเชื่อถือ หรือที่เรียกว่าสไตส์สาวทำงาน หรือ Working Woman ซึ่งต้องเน้นความน่าเชื่อถือและเรียบร้อยมากกว่าแบบอื่น โดยปกติมักเป็นแบบรองเท้าหุ้มส้นหรือที่เรียกว่าคัทชู ซึ่งจริงๆ แล้วมีที่มาจากคำ

ว่า casual shoes ที่แปลว่ารองเท้าใส่สบาย “ถ้าเป็นรองเท้าที่ใส่ไปทำงาน สมัยครงาน หรือติดต่อราชการ ควรเป็นรองเท้าที่ปิดหุ้มส้น เพราะแลดูสุภาพเรียบร้อย มากกว่ารองเท้าที่โชว์เท้าเปลือย”

2) เวลาออกงานหรือเวลาเข้าสังคม มักต้องการความงามสง่า และหรูหรา หรืออาจเช็กซี ซึ่งการแต่งกายตั้งแต่เสื้อผ้า หน้า ผม กระเป๋า มาจนถึงรองเท้าจะต้องเข้าชุดและดูมีรสนิยม ผู้แต่งจะต้องมีความรู้ในเรื่องการแต่งกายอย่างดี ไม่เช่นนั้นก็อาจโดดเด่น แต่เด่นด้านด้อย ส่วนใหญ่สาว ๆ ที่จะไปงานเลี้ยงก็จะต้องดูระดับของงานด้วย เพื่อที่จะแต่งกายให้เหมาะสม เป็นช่วงเวลาของการประชันความงามของสาว ๆ อย่างแท้จริง เพราะชุดอื่นในโอกาสอื่น ๆ นั้น จะมีบริบทอื่นเบี่ยงเบนความสนใจ การแต่งกายอาจเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่ง แต่การแต่งกายเข้างานสังคม เป็นการแต่งเพื่อไปให้คนชมหรือดีเป็นสำคัญ ดังนั้นทั้งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้าต้องดูดี รวมถึงรองเท้าก็ต้องเหมาะสมกับชุดที่ใส่ และโอกาสที่ไปด้วย

3) เวลาไปเที่ยวหรือพักผ่อน ไปช้อปปิ้ง สามารถเลือกใส่ส้นสูงได้ตามความชอบ ส่วนใหญ่ก็จะเน้นการใส่สบาย “ถ้าเป็นวันสบายๆ เช่น ไปเที่ยวพักผ่อนหรือเดินช้อปปิ้ง อาจจะเลือกรองเท้าแบบ ส้นแบน ดิคพื้น หรือ ส้นสูงพอประมาณ หรือแบบเปลือยเท้า ก็ได้ เพราะจะช่วยให้เดินสบายได้ทั้งวันโดยไม่รู้สึกเมื่อยเท้า”

4) เวลาส่วนตัว หรือเวลาอยู่บ้าน เป็น

ช่วงเวลาที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ถูกปลดปล่อย

จากวาทกรรมความงาม เพราะส่วนใหญ่แล้วเลือกที่จะใส่สั้นเตี้ย ลากรองเท้าแตะ ใส่รองเท้าอยู่กับบ้าน หรือไม่ใส่รองเท้าเลย เพราะไม่ต้องแสดงความสวยให้ใครชื่นชมแล้วนั่นเอง แต่ก็มีอีกหลายคนที่ยืนยันว่าเมื่ออยู่บ้านก็ยังต้องใส่สั้นสูง เพราะความเคยชิน “อยู่บ้านก็ใส่สั้นสูงนะ เพราะใส่สั้นเตี้ยแล้วเหมือนจะหงายหลัง”

2. อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับชนชั้นและสถานะทางเศรษฐกิจ

คนที่มีความฐานะทางเศรษฐกิจดี ก็จะเลือกซื้อหารองเท้าสั้นสูงที่เป็นแบรนด์เนม มักเป็นแบรนด์จากต่างประเทศ ซึ่งมีคุณภาพสูงและมีราคาสูง อีกทั้งรูปแบบก็มีสไตล์ที่โดดเด่น คนที่มีความฐานะรองลงมา ก็จะซื้อหารองเท้าที่มีแบรนด์ระดับต่ำกว่า ซึ่งอาจเป็นแบรนด์ในประเทศ ส่วนคนที่รายได้น้อยก็อาจซื้อของเลียนแบบ หรือรองเท้าแฟชั่นที่อาจไม่เน้นแบรนด์ แต่มีราคาย่อมเยากว่า

“ยังเป็นนิสิตอยู่ก็ซื้อรองเท้าตามตลาดนัดซึ่งจะมีรองเท้าแฟชั่นแบบเกาหลีต่างๆ บางทีก็มีรองเท้ามือสองสวยๆ ก็ตามกำลังทรัพย์แหละคะ”

“เจอถูกใจเมื่อไรก็ซื้อ ทำไปได้ละ ก็เป็นสิ่งที่เราชอบ ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร อาจถูกคนอื่นแะบ้างแต่ก็ไม่สนใจ..”

“คู่แพงสุดนี่ 3500 บาท กัดฟันซื้อเลย

เพราะชอบมาก รูดบัตรซื้อมาเลย ไม่มีกินค้อยว่ากันอีกที..”

3. อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับบทบาท

บทบาทในหน้าที่การงานทำให้เกิดความคาดหวังว่าบุคคลคนนั้นจะแสดงตนให้สอดคล้องกับบทบาทที่มี ซึ่งก็หมายรวมถึงการแต่งกายที่เหมาะสมกับบทบาทนั้นๆ ด้วย เช่น รองเท้าแบบที่ครูควรใส่ รองเท้าของสาวทำงาน รองเท้าแบบที่นักเรียนใส่ รองเท้าแบบที่นางแบบใส่ รองเท้าของนักเดิน รองเท้าสำหรับงานเลี้ยงกลางคืน ฯลฯ “เราทำงานแบบนี้ และอยู่ในตำแหน่งแบบนี้ (หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์) ก็ต้องการทั้งความดูดีและความน่าเชื่อถือ รองเท้าก็เป็นส่วนประกอบที่ทำให้เรานอกจากดูสวยแล้วก็ต้องดูระมัดระวัง พร้อมจะทำงาน....ถ้าไปงานเลี้ยงตามโรงแรม ก็จะใส่อีกแบบให้ดูหรูหราให้เกียรติกับงานเขา”

4. อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับวัย

ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว บทบาทนั้นสำคัญ การแต่งกายและเลือกใส่รองเท้าก็ต้องให้เหมาะสม อายุหรือวัยของผู้ที่สวมรองเท้าสั้นสูงก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน คนส่วนใหญ่ก็มักจะคาดหวังที่จะได้เห็นการปฏิบัติตนที่สอดคล้องกับวัยของตน ไม่เช่นนั้นก็อาจถูกล้อเลียน ขอด อาทิ แต่งตัวไม่ดูวัย วัยกลับ แต่งตัวไม่ดูดี ขาดเอาซะเลย แอ๊บแบ๊ว ฯลฯ “วัยรุ่นก็เน้นสีสั้นหน่อย ถ้าสีทึมๆ แบบส้นตันๆ เดี่ยวเพื่อนล้อว่าอ๊ปป้า ตอนนี้ก็คงต้องเทรนด์เกาหลีละคะ”

5. อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ในการแต่งกายหรือการสวมใส่รองเท้าก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้การเลือกใช้รองเท้ามีความแตกต่างกันออกไป เช่น ต้องการตนเองดูเป็นมืออาชีพ ดูเป็นสาวเปรี้ยว เป็นสาวหวาน หรือเป็นสาวเซ็กซี่ ฯลฯ การเลือกรองเท้าก็มักจะเลือกแบบและสีให้สอดคล้องกับเป้าหมายในการแสดงตนตามแบบนั้นๆ

“แล้วแต่อารมณ์ในการแต่งตัว ซึ่งรองเท้าก็จะมี ความแตกต่างกันตามรูปแบบของรองเท้า เช่น รูปแบบเรียบแต่ดูดีใส่แล้วรู้สึกมั่นใจ แบบเท่ๆ ใส่แล้วจะรู้สึกกระชับกระฉ่งหรือถ้าเป็นรูปแบบสวยๆ สีหวานๆ ใส่แล้วจะดูหญิงๆ ทั้งนี้ขึ้นกับโอกาสและอารมณ์ขณะนั้น ด้วยว่าวันนี้จะแต่งชุดแนวไหน ต้องการให้ตัวเองมีภาพอย่างไร”

“ต้องดูสถานที่ที่จะไปด้วย ถ้าเป็นสถานที่ราชการก็ต้องใส่สีสุภาพอย่างสีดำ..... แต่ถ้าใส่ไปเที่ยวก็จะ free style เลย โดยส่วนใหญ่จะเลือกสีและแบบที่เหมาะสมกับชุดที่จะใส่ หรือบางอารมณ์ก็จะใส่ให้ตรงกับสีของวัน หรือเทศกาลต่างๆ”

6. อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับลักษณะส่วนบุคคล

การสวมใส่ส้นสูงให้สายนั้นผู้ใส่ต้องคำนึงถึงรูปร่างเท้า และสีผิวของตนเองด้วย ว่าใส่

แบบไหนถึงจะทำให้ดูดีขึ้น หรือดูสวยขึ้น ดังเช่น

“คนที่มีเท้าเรียว อวบ นูน ได้รูปเวลาที่ จะเลือกซื้อรองเท้าจะค่อนข้างได้เปรียบ เพราะเป็นรูปเท้าที่ได้สัดส่วนสามารถรองเท้าใส่สบายและใส่แบบไหนก็ดูสวย.. ตรงข้ามกับคนที่เท้า ลักษณะแบนราบ ควรเลือกรองเท้าที่มีลวดลายบริเวณด้านหน้าค่อนข้างกว้าง เพื่อช่วยค้ำยันส่วนที่เป็นจุดอ่อนของคุณ ส่วนรองเท้าแบบเปลือยไม่ค่อยเหมาะกับคนที่เท้าลักษณะ แบนราบสักเท่าไร เพราะเวลาที่ใส่แล้ว รองเท้าจะดูหลวมๆ ไม่เต็ม”

7. อัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับบริบทอื่นๆของวาทกรรมความงาม

รองเท้าไม่ได้สวมใส่แล้วสวยได้โดยลำพัง แต่ต้องมาควบคู่กับการเลือกเครื่องแต่งกาย และองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย ไม่ว่าจะเป็นกระเป๋า เข็มขัด การแต่งหน้า สีเล็บ ฯลฯ โดยเฉพาะชุดที่ใส่ถือว่าสำคัญมาก เป็นพรรณนิตสำคัญที่จะนำสู่การเลือกรองเท้า

“เลือกสีและแบบต้องเข้ากับชุดที่ใส่ เช่นชุดที่เป็นกระโปรงสั้นรองเท้าควรจะเรียวเล็ก ชุดกางเกงสั้นเป็นแบบทึบก็ได้”

“อยู่ที่เสื้อผ้าที่ใส่อยู่ ณ ขณะนั้น ถ้าแต่งตัวสวย แค่ว่าไปตลาดก็ใส่รองเท้าส้นสูงนะ แต่ถ้าแต่งตัวกะโปโลอยู่บ้านใส่ส้นสูงออกไปข้างนอกก็แปลกๆ อยู่ ..ไปงานแต่ง ปาร์ตี้ แต่งตัวสวยๆ ให้ใส่ผ้าใบก็คงไม่เหมาะสมนะ”

อภิปรายผลการศึกษา

การบริโภคชั้นสูงของผู้หญิง

จากการศึกษา พบว่า การบริโภครองเท้า
ชั้นสูงของผู้หญิงนั้น มีอยู่ด้วยกัน 3 ระดับคือ

1. บริโภคเพราะความชื่นชอบปกติ
ธรรมดา
2. บริโภคด้วยความชื่นชอบอย่างมาก
3. กลุ่มที่บริโภคด้วยความคลั่งไคล้ไหล
หลง

การบริโภคของแต่ละกลุ่มจะมีลักษณะ
แตกต่างกันออกไป แต่ก็ยังตั้งอยู่บนบรรทัดฐาน
เดียวกัน คือคำอธิบายบทบาทและหน้าที่ของชั้น
สูง จากความรู้เกี่ยวกับชั้นสูงที่ถูกประกอบสร้าง
และย้าเตือนในการนำเสนออย่างกว้างขวาง
เพื่อให้ผู้หญิงรู้ว่า จะใช้รองเท้าให้เหมาะกับ
ตนเอง เหมาะกับกาลเทศะอย่างไร ดังนั้นการใส่
ชั้นสูงจะสามารถสื่อสารตัวตนของผู้ใช้ออกมา
อย่างไรก็ตามที่

วาทกรรมความงามและวาทกรรมจาก
การบริโภคได้วางกรอบเอาไว้ ซึ่งวาทกรรมการ
บริโภคทำให้เกิดอำนาจจำแนก ต่างๆ ได้แก่

1. ชนชั้นหรือรายได้ เพราะรองเท้าชั้น
สูงแต่ละแบบแต่ละยี่ห้อราคาไม่เท่ากัน และถูก
จัดระดับ (Class) ในสังคมไม่เท่ากัน ทำให้ผู้สวม
ใส่ถูกให้ค่าหรือให้ระดับไม่เท่ากันตามไปด้วย
2. ความเหมาะสมแห่งกาลเทศะ วา
ทกรรมได้บอกให้รู้ว่าคนที่แต่งตัวเป็น ควรจะ
เลือกใช้รองเท้าชั้นสูงให้เหมาะสมกับ กาลเทศะ

อย่างไร จะแต่งตัวไปไหน หากการแต่งตัวไม่
สอดคล้องก็อาจกลายเป็นลิเกหลงโรงไป ซึ่งใน
การเลือกใช้รองเท้าก็สามารถบ่งบอกความรู้
มารยาทหรือกาลเทศะของผู้สวมใส่ได้เป็นอย่างดี

จากข้อค้นพบนี้ สอดคล้องกับงานของ
นันทวัฒน์ ฉัตรอุทัย (2547 : 15) ที่กล่าวว่า

เมื่อการบริโภคกลายเป็นอีกฐานรากหนึ่ง
ซึ่งพยุงชีวิตของผู้คนในปัจจุบันไว้ แบบแผนหรือ
ชุดของการบริโภค (consumption scheme) จึง
กลายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา สำหรับบางคน บาง
กลุ่มแล้ว แบบแผน การบริโภคก็จะเป็นไปอย่าง
หลวม ๆ แต่ทั้งนี้ก็ยังคงดำเนินไปตามแบบแผน
หรือชุด ความหมายบางอย่างที่ เชื่อมโยงกับเรื่อง
เล่าเรื่อง “ฉันเป็นใคร” หรือ “ฉันมีรสนิยมแบบ
ไหน”

การสวมใส่รองเท้าของผู้หญิง เป็นการ
บริโภคเชิงสัญลักษณ์ ที่ใส่เพื่อให้คนมอง เพื่อ
แสดงอัตลักษณ์ของตนออกมา สอดคล้องกับ
แนวคิดเรื่องการแอบอิงมองดูของ Jean Baudril-
lard ที่กล่าวว่า การแอบอิงมองดูได้กลายเป็นการ
บริโภคชั้นสูงสุดในยุคหลังสมัยใหม่ คุณค่าใน
การใช้งาน (use value) เริ่มลดความสำคัญลง ทุก
คนหันมาให้ความสนใจในการบริโภคคุณค่า
ทางสัญลักษณ์ (Sign Value) กันมากขึ้น คนในยุค
หลังสมัยใหม่จะบริโภคความงามและศิลปะที่
ปรากฏให้เห็นในชีวิตประจำวันผ่านการจ้องมอง
ซึ่งลักษณะนี้สอดคล้องกับที่ Guy Debord กล่าว
ว่า ภาพจะกลายเป็นรูปแบบสุดท้ายของการทำ

สินค้าให้เป็นรูปธรรม ในโลกยุคหลังสมัยใหม่
ทุกคนล้วนมีเรื่องราวของตัวเอง ดังนั้นพวกเขาก็
เชื่อมโยงสิ่งที่เห็นเข้ากับเรื่องราวของพวกเขา
และเรื่องราวที่เขาเชื่อจะทำให้ตัวของเขารู้สึกพึง
พอใจ

และสอดคล้องกับแนวคิดของ Muley
(1975/1989 : อ้างถึงในชูศรี งามประเสริฐ,
2541) ที่กล่าวว่าในโลกที่มีการจัดลำดับชั้น ความ
พึงพอใจในการจ้องมองจะถูกแบ่งออกเป็น
ผู้กระทำ/ผู้ชาย (active / male) ผู้ถูกกระทำ/
ผู้หญิง (passive/female) การจ้องมองของผู้ชาย
มักกำหนดว่าต้องจ้องมองรูปร่างของผู้หญิง
บทบาทของผู้หญิงมักเป็นพวกที่ชอบการเปิดเผย
หรืออวดร่างกายของตัวเอง (Exhibitionist)
ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายถูกมองหรือไม่ก็เป็นฝ่ายถูก
นำมาแสดง การปรากฏตัวของผู้หญิงถูกตีตราว่า
เป็นภาพที่มีพลังและมีความเข้ายวนทางเพศ
ดังนั้นภาพของผู้หญิงจึงเป็นภาพที่แฝง
ความหมายว่าเป็นภาพที่ต้องมอง ผู้หญิงอยู่ใน
ฐานะวัตถุทางเพศ เป็นจุดเด่นของภาพทางเพศ
ผู้หญิงเป็นผู้ที่มีภาพให้จ้องมองและพวกเธอกำลัง
เล่นกับความปรารถนาของผู้ชาย

ที่น่าสนใจก็คือ ปัจจุบันการแต่งกายและ
สวมเสื้อผ้า หรือรองเท้าของผู้หญิงนั้นไม่ได้มุ่ง
ทำให้เพศชายพึงพอใจอย่างเดียว แต่จะแต่ง
เพื่อให้ผู้หญิงด้วยกันเองนี้แหละร่วมชื่นชม
เพราะผู้หญิงจะจับจ้องและสนใจสิ่งที่เป็ความ
สวยความงามมากกว่าผู้ชายด้วยซ้ำไป

สิ้นสุด : ความรู้และอำนาจของผู้หญิง

ฟูโกต์ กล่าวว่า วาทกรรม เป็นเรื่องของ
อำนาจ และความรุนแรงที่แสดงออกมาในรูปของ
ภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรมในสังคม การ
ผลิตวาทกรรมนั้นจะถูกควบคุม คัดสรร จัดระบบ
และแจกจ่ายภายใต้กฎเกณฑ์ชุดหนึ่ง ซึ่งแหล่งที่
สร้างกฎเกณฑ์เหล่านี้ที่สำคัญในสังคมนั้นก็คือ
“อำนาจ” (Power) โดยภาพรวมแล้วเราคงปฏิเสธ
ไม่ได้ว่า คนส่วนใหญ่ในสังคมมักจะมองว่า
“อำนาจ” กับ “ความรู้” นั้นเป็นเรื่องที่แทบจะ
ไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลย เนื่องจากความรู้ควรเป็น
เรื่องของข้อเท็จจริง และความจริง เป็นสิ่งที่ปลอด
จากคุณค่า อคติและความลำเอียงใดๆ ในขณะที่
อำนาจ เป็นเรื่องของ คุณค่า อคติ และความลำเอียง

การที่ผู้หญิงมีความรู้ในเรื่องรองเท้า ก็
เป็นการสร้างอำนาจให้ผู้หญิงได้เช่นเดียวกัน
เพราะเรื่องของความสวยความงามก็ถือได้ว่าเป็น
ปริณทลของผู้หญิงที่ผู้ชายไม่อาจล่วงล้ำเข้ามา
ได้ง่ายๆ

ดังนั้นจึงเป็นความรู้ของผู้หญิงที่ผู้ชายไม่
รู้ สามารถสร้างอำนาจหรือความเหนือกว่าให้แก่
ผู้หญิงที่ผู้ชายต้องให้การยอมรับ เพราะโดยสังคม
ทุกวันนี้ ความเท่าเทียมทางเพศเริ่มมีมากขึ้น ผู้ชาย
บางคนที่มีมองว่าเรื่องที่ผู้หญิงรู้นั้นไร้สาระ ก็จะถูก
วาทกรรมโต้ตอบอย่างเผ็ดร้อนจากผู้หญิงกลับไป
ให้ได้ยินได้ฟังอยู่บ่อยๆ เช่น “เรื่องของผู้หญิงเขา
จะคุยกัน ผู้ชายไม่เกี่ยว” หรือ “ไม่รู้อะไรก็ฟัง
เอาไว้ชะบ้างสิเผื่อจะเป็นคนน่ารักน้อยลง”

วาทกรรมว่าด้วยความงาม และว่าด้วยเรื่องของสันสูงเป็นเรื่องของผู้หญิงที่ผู้หญิงสามารถพูดถึงได้ ผู้หญิงแทบทุกคนสามารถพูดคุยเกี่ยวกับแฟชั่นรองเท้าได้แทบจะทุกที่ยามอยู่ในกลุ่มเพื่อนได้อย่างออกรส ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ แต่ถ้าหากผู้ชายเกิดอยากจะสนทนาว่าด้วยแฟชั่นสันสูงอย่างลึกๆ นอกเหนือจากที่ควรจะทำ คือชื่นชมหรือวิจารณ์ผู้หญิงที่สวมใส่ ก็อาจจะถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ ได้ ดังนั้นจึงนับได้ว่าวาทกรรมความงาม คือความรู้และเวทีแห่งอำนาจของผู้หญิงอย่างแท้จริง ในฐานะวาทกรรมของผู้เชี่ยวชาญในแขนงต่างๆ ภาวปฏิบัติ การของวาทกรรม จะเป็นตัวกำหนดขอบเขตของสิ่งที่พูด สิ่งที่ศึกษาว่าจะพูดอย่างไร พูดเรื่องอะไร ใครเป็นผู้พูด จึงจะได้ความหมายสื่อสารกันรู้เรื่องและเป็นที่ยอมรับในสังคม ภาวปฏิบัติ การของวาทกรรมยังสถาปนาผู้พูดให้มีอำนาจหรือความชอบธรรมในการพูดเรื่องนั้นๆ อีกด้วย แต่ต้องพูดตามหรือภายใต้กฎเกณฑ์ของวาทกรรมว่าด้วยเรื่องนั้นๆ

วาทกรรมความงามกับการใส่สันสูงของผู้หญิง

ความสวยความงามเป็นของคู่กันกับผู้หญิง เป็นวาทกรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคม โดยทั่วไป ผู้หญิงแทบทุกคนอยากให้ตนเองดูสวย ดูดีทุกส่วน ซึ่งไม่ว่าแม้แต่ความงามอันเนื่องมาจากรองเท้า เพราะผู้หญิงที่ใส่สันสูงดำรงฐานะว่าต้องการให้ตนเองดูสวยขึ้น สง่างามขึ้น ซึ่ง

ความงามนี้นอกจากจะสร้างความพึงพอใจให้แก่ตนเองแล้ว ก็ยังจะช่วยสร้างความชื่นชอุใจให้แก่บุคคลอื่นที่ได้เห็นด้วย

ผู้หญิงทุกคนสามารถบอกได้ว่ารองเท้าแบบใดใช้ในสถานการณ์ใด แบบไหนเหมาะกับตนเอง ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นความรู้ที่ทุกคนใส่ใจให้การเรียนรู้เป็นอย่างดี โดยที่การเรียนรู้นี้อาจมาจากทิศทางต่าง ๆ ในสังคม เช่น การสอนหรือบอกเล่าของแม่ ของเพื่อน ของรุ่นพี่ จากถ้อยคำโฆษณาเกี่ยวกับความงามและรองเท้า จากผู้เชี่ยวชาญด้านบุคลิกภาพ และแม้แต่จากห้องเรียนอย่างเช่นวิชาการพัฒนาบุคลิกภาพ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นแหล่งความรู้ด้านความงามที่รวมถึงรองเท้าทั้งสิ้น

ความงามถูกทำให้เป็นวาทกรรมในฐานะที่เป็นความรู้ที่สร้างพื้นที่ใหม่ให้กับผู้หญิงเพื่อผู้หญิงจะได้เปลี่ยนอัตลักษณ์และสภาพความเป็นอยู่ให้แตกต่างไปจากเดิม สังคมโลกยอมรับว่าความงามเกี่ยวข้องกับความเป็นหญิงและเป็นระบอบแห่งความจริง เพื่อสร้างความชื่นชอุใจ ความเพลิดเพลินใจ ความสุข ให้กับตัวตนและผู้ที่ได้พบเห็น สังคมสร้างความงามให้เป็นทั้งเอกลักษณ์และพันธะให้ผู้หญิงรับรู้และมีจิตสำนึกร่วมกัน เพื่อสร้างความหมายและตีความว่า ผู้หญิงกับความงามนั้นเป็นของคู่กัน วาทกรรมความงามได้กำหนดปริมณฑลแห่งความสนใจของผู้หญิงให้สนใจเฉพาะร่างกายของตนเท่านั้น ความงามจากสันสูงที่ได้ศึกษานี้แม้ว่าจะพูดถึงความงาม

เฉพาะส่วน แต่ก็สัมพันธ์เชื่อมโยงกับส่วนอื่นๆ จนแยกจากกันไม่ออก ซึ่งโดยรวมเรียกว่าแฟชัน การแต่งกาย โดยที่ความงามนี้จะไปสร้างความพึงพอใจแก่ผู้ชายได้เป็นอย่างดี และเมื่อวิเคราะห์ให้ลึกกลงไปอีกก็จะเห็นว่า สิ่งเหล่านี้อยู่ภายใต้บริบทของสังคมที่มีความไม่เท่าเทียมในเรื่องเพศ นั่นก็คือสังคมที่มีชายเป็นใหญ่ โดยที่ผู้หญิงนั้นเป็นเพียงประชาชนชั้นสองที่จะถูกกำหนดบทบาทโดยเพศชาย ซึ่งก็หนีไม่พ้นการสถาปนาบทบาทความเป็นแม่ เป็นเมีย และวัตถุทางเพศที่คอยตอบสนองบริการให้ความพึงพอใจแก่ฝ่ายชายเป็นสำคัญ

สิ่งที่ผู้หญิงระบุว่าตนเองเป็นผู้เลือก ดูผิวเผินก็เหมือนได้เลือกด้วยตนเองแต่แท้จริงแล้วเธอถูกบังคับจากวาทกรรมความงามต่างหาก หากเลือกได้ คงไม่มีใครอยากทรมานกับความเจ็บปวด เธอเหล่านี้เพียงพยายามประพฤติดนเป็นผู้หญิงที่ดี ตามที่สังคมได้วางกรอบเอาไว้ และตอกย้ำหรือผลิตซ้ำกรอบเหล่านี้จนกลายเป็นวัฒนธรรมที่ฝังามที่ผู้หญิงต้องทำ หากไม่ทำก็จะไม่เป็นผู้หญิงที่น่าปรารถนา เป็นคนชายขอบ จะมีสักกี่คนที่กล้าที่จะยืนหยัดสวนกระแสแห่งวาทกรรมนี้ เพราะเท่าที่พบก็คือแม้จะต้องตายก็ยอมตาย แต่ไม่ยอมหากไม่สวย หรือถึงจะเจ็บปวดแต่ก็ยอมทนเพื่อความสวย ช่วยไม่ได้ไม่มีใครบังคับเราอยากสวยเอง

ซึ่ง ซูซาน บราวน์มิลเลอร์ (Susan Brownmiller) กล่าวว่า เหตุผลหลักที่ผู้หญิง

จำนวนมากไม่เต็มใจที่จะสละแฟชั่นและเครื่องสำอางเพราะพวกเธอได้ถูกฝังหัวเรื่องการเน้นเรื่องความสวยในสังคมชายเป็นใหญ่มาตั้งแต่เด็ก ผู้หญิงเชื่อว่าพวกเธอต้องพยายามอย่างน้อยที่สุดก็สวยแบบที่คนทั่วไปยอมรับมิฉะนั้นเธอจะถูกตราหน้าว่าไม่ใช่ผู้หญิงและไม่เป็นที่ปรารถนา ผู้หญิงถูกอุตสาหกรรมความสวยบอกแล้วบอกเล่าว่าผลิตภัณฑ์ของพวกเขาเป็นวิธีที่จะบรรลุถึงมาตรฐานทั่วไปของผู้หญิงที่ประกันการยอมรับจากสังคมได้

และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลลดา จันทร์เต็ม (2546) ที่ศึกษาถึงการให้ความหมายและการสร้างวาทกรรมความงามของกลุ่มธุรกิจเสริมความงามและกลุ่มสตรีนิยมของไทย และพบว่ากลุ่มธุรกิจเสริมความงาม ซึ่งอยู่ในฐานะเจ้าของกิจการ แสดงวาทกรรมที่สอดคล้องและสนับสนุนกับความหมายเรื่องความงามที่ว่าผู้หญิงทุกคนต้องคำนึงถึงเรื่องความงามเป็นสำคัญ และการจัดการกับร่างกายให้ดูดีเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติเพื่ออยู่ในสังคมอย่างมีความสุขผลสะท้อนของวาทกรรมของกลุ่มธุรกิจเสริมความงาม และกลุ่มสตรีนิยมก่อให้เกิดวัฒนธรรมการสื่อสารเรื่องความงามพบว่า ในลักษณะของการผลิตซ้ำความหมาย ความเชื่อ จนเกิดค่านิยมในเรื่องความงามที่มีการเน้นเรื่องความงามจากมาตรฐานของภาคธุรกิจ แต่ในขณะเดียวกันก็มีการผลิตซ้ำวัฒนธรรมความงาม ตามความหมายของกลุ่มสตรีนิยมด้วย

และจากผลการศึกษาจะเห็นว่าผู้หญิงทั้งหมดระบุว่าเป็นผู้หญิงที่ต้องสวย ความสวยเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับผู้หญิง ในบางสถานการณ์ถ้าจำเป็นต้องเลือก ก็ต้องเลือกความสวยไว้ก่อน แม้จะเจ็บปวดก็ต้องอดทน หรือหากว่ามีอันตรายก็ต้องยอม เพราะความสวยนั้นต้องมาก่อน

อัตลักษณ์จากการสวมใส่รองเท้าส้นสูงของผู้หญิง

การที่ผู้หญิงใส่ส้นสูง ได้ระบุว่าทำให้ตนเองเป็นคนเช่นไร มีลักษณะอย่างไร ไม่ว่าจะทำให้ดูสูงระหงขึ้น ดูสง่างามขึ้น ดูเซ็กซี่ ดูไฮโซ หรือดูเป็นผู้หญิงมากขึ้น ล้วนแต่เป็นความพยายามในการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตนทั้งสิ้น ซึ่งกระบวนการในการใส่ความหมายหรือสัญลักษณ์นี้เข้าไป อาจสอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผู้ที่พบเห็นหรือมองอยู่ก็ได้ เพราะเป็นการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตนจากการบริโภคนิสัย ที่มีกระบวนการทางวาทกรรมการบริโภคกำกับอยู่ชิ้นหนึ่งแล้ว

สอดคล้องกับความคิดของ Hall ที่กล่าวว่าอัตลักษณ์เป็นคำถามที่เกี่ยวกับการใช้ข้อมูลทางภาษาและวัฒนธรรมในกระบวนการที่อัตลักษณ์ “กลายเป็น” มากกว่าที่ “เป็นอยู่” แม้ว่าอัตลักษณ์จะคือสิ่งที่เราคิดว่าเราเป็นใคร หรือเราคิดว่าเรามาจากไหน และเรากำลังจะไปไหน อัตลักษณ์มักเป็นเรื่องราวที่เล่าถึงกระบวนการที่เราเป็นตัวตนในทุกวันนี้ได้อย่างไร ในความหมายนี้ Hall เชื่อว่าอัตลักษณ์เป็นเรื่องของรากเหง้า

พื้นฐานดั้งเดิม (roots) น้อยลง แต่กลายเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีทางในการกลายเป็นตัวตนมากขึ้น เป็นปฏิบัติการการกลายเป็นปัจเจกชน (individuation) ผ่านการบริโภคสิ่งของและความหมายต่าง ๆ เพื่อประกอบสร้างเป็นเรื่องราวหรือเรื่องเล่าของตนเอง (narrative of oneself) นั่นเอง

การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของผู้หญิงบนรองเท้าส้นสูง ล้วนแต่เป็นไปเพื่อสร้างคามพึงพอใจให้แก่ตนเองและคนอื่น ซึ่งอัตลักษณ์อันน่าพึงพอใจของผู้หญิงนั้น ก็ล้วนแต่มาจากการกำหนดของวาทกรรมความงามในสังคมทั้งสิ้น สอดคล้องกับที่ปริตา เจลิมเฟ่า กอนันตกุล (2541) ได้กล่าวว่าในปัจจุบันคนมีแนวโน้มจะมองร่างกายในฐานะหน่วย (Entity) ซึ่งอยู่ในกระบวนการของการกำลังกลายเป็นบางสิ่งบางอย่าง (The process of becoming) ซึ่งหมายถึงร่างกายมิใช่สิ่งที่สร้างมาสำเร็จเรียบร้อยแล้ว แต่อยู่ในภาวะของการที่กำลังเปลี่ยนไปเป็นสิ่งอื่นไม่มีวันจบสิ้น คนจึงมองว่าร่างกายเป็นเสมือนโครงการที่จะต้องมีการพัฒนาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ หรือที่เรียกว่า The body project เพื่อให้ร่างกายบรรลุเป้าหมายที่พึงปรารถนา และเป็นการสื่อถึงความเป็นตัวตนหรืออัตลักษณ์ (Identity) ของปัจเจกชนที่เป็นเจ้าของร่างกายแต่ละร่าง

แต่อย่างไรก็ตาม การระบุถึงอัตลักษณ์จากการใส่ส้นสูงของผู้หญิงแต่ละคน หรือแต่ละโอกาส ดูเหมือนจะทำให้แต่ละคนนั้นมีความเป็น

ตัวของตัวเองที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ แต่แท้ที่จริงแล้วความต่างนั้น คือกฎเกณฑ์ที่วาทกรรมความงามได้จำแนกและนำเสนอเป็นความรู้ที่ผู้หญิงควรรู้อาไว้แล้ว ผู้หญิงแค่เลือกจากตัวเลือกที่มีอยู่แล้วเท่านั้น ไม่ได้มีอิสระในการเลือกแสดงอัตลักษณ์อย่างที่เกิด ดังนั้นการที่ผู้หญิงบอกว่าใส่สั้นสูงแบบใดแล้วทำให้ตนเองดูสง่างาม ดูเซ็กซี่ หรือดูเป็นมีอาชีพ ก็ล้วนแต่มาจากวาทกรรมความงามในสังคมที่มีอยู่ได้บอกเอาไว้แล้วทั้งสิ้น อันหมายถึงการมีอัตลักษณ์ร่วมในแต่ละกลุ่มนั่นเอง

บทสรุป

การสวมใส่รองเท้าส้นสูงของผู้หญิงนั้นดูเหมือนจะเป็นความงามที่ผู้หญิงส่วนใหญ่เต็มใจที่จะเจ็บปวด เพื่อให้ตนเองสวยไปอีกนาน และทราบใดที่สังคมบริโภคนิยมยังดำเนินอยู่ วาทกรรมความงามก็จะถูกผลิตซ้ำและตอกย้ำอย่างต่อเนื่องเพื่อผลทางการตลาดที่จะชักจูงให้บรรดาผู้หญิงที่รักความสวยงามบริโภคสินค้าเพื่อความงามเหล่านั้นอย่างไม่มีวันจบสิ้น โดยเฉพาะความงามสากลในยุคโลกาภิวัตน์ที่ผู้หญิงจะต้องสวยสูงสง่า รองเท้าส้นสูงก็จะยังคงเป็นปัจจัยเสริมความงามที่สำคัญไปอีกตราบนานเท่านาน

แต่อย่างไรก็ตามรองเท้าส้นสูงนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งความสวยงามเฉพาะผู้หญิงที่อยู่ในเมืองเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งจำเป็นต่อความสวยของผู้หญิงที่อยู่ตามชนบทหรือตามท้องไร่ท้องนาแต่อย่างใด เพราะหากใครใส่ส้นสูงก็คงไม่เหมาะต่อสภาพการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าขบขัน ดังเนื้อหาเพลงลูกทุ่งที่กล่าวว่า **“คนในกรุงนุ่งยาวสวมรองเท้าสูงจัง คงจะพลั้งสักวัน ลองไปเดินบ้านฉันไม่ถึงทันสามวา ตกคันทาตาลอย”** เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษากับกลุ่มเล็ก ๆ ด้วยเวลาอันจำกัด และขอบเขตที่จำกัด เฉพาะผู้หญิงที่เป็นชนชั้นกลางกลุ่มหนึ่ง หากมีการศึกษากับชนชั้นอื่น ๆ โดยเฉพาะชนชั้นสูงหรือขยายกลุ่มออกไปสู่กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับความงามโดยตรง อาทิ นางงาม นางแบบ หรือดารา อาจได้ข้อค้นพบที่น่าสนใจแตกต่างออกไป

2. การศึกษาเกี่ยวกับวาทกรรมความงามในส่วนอื่นๆ ของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นความสาว ความขาว ความผอม ความหอม และความเซ็กซี่ เข้าวินที่ผู้หญิงต้องทำ จะช่วยให้เห็นภาพการตกเป็นจำเลยหรือตกเป็นทาสวาทกรรมความงาม

บรรณานุกรม

- ชลลดา จันทร์เต็ม.(2547). วาทกรรมและการสื่อความหมายของวัฒนธรรมความงามระหว่างกลุ่มธุรกิจเสริมความงามและกลุ่มสตรีนิยมของไทย. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร.(2543). วาทกรรมการพัฒนา.กรุงเทพฯ : วิทยา. ชุศรี งามประเสริฐ.(2541). การแอบมองและจ้องดูที่ปรากฏในภาพยนตร์. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทวัฒน์ ฉัตรอุทัย. (2549). เหลียวหน้าแลหลังวัฒนธรรมป๊อป. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).
- ปรีดา เกลิมเฝ้า กอนันต์กุล.(2541). เผยร่าง – พรากกาย : ทดลองมองร่างกายใน ศาสนา ปรัชญา การเมืองประวัติศาสตร์และมนุษย์วิทยา. กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- อภิญา เพื่องฟูสกุล.(2546). อัตลักษณ์ : การทบทวน ทฤษฎีและกรอบแนวคิด. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการ สภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.